

Iltaisin keität vettä vedenkeittimellä. Kaadat sekaan kaurahiutaleita ja sitten odotat, kunnes olen poistunut asunnostasi.

Ensin kirjoittaisin äideistä koska ennen kaikkea on aina äiti.

Äiti on ylpeä minusta, kun käytän päihteitä. Hänelle päihteidenkäyttö on suosion merkki, joka johtaa onnellisuuteen ja vapauteen ja hän toivoo, että olisin onnellinen ja vapaa. Soitan aina huonosti kun äiti on yleisössä, ja hän tulee katsomaan jokaista konserttiani. Olen kuunnellut Vigdixen kesäpuheen ruotsalaisessa yleisradiossa kuluvan kuukauden aikana yksitoista kertaa. Selviytymis- ja sankarinarratiivien normista poiketen, Vigdis kertoo puheenvuorossaan ainoastaan elämänrakkauksistaan. Hän puhuu alkoholista ja perheestä. Hän kertoo, että hän rakastaa sekä alkoholia että perhettään, eikä aio luopua kummastakaan. Sitten hän antaa käytännöllisiä vinkkejä kummankin rakkaussuhteen pitkäjänteiseen ylläpitämiseen.

Psykoanalyysin loisteessa on erityisen vaikeaa olla äiti, ja varsinkin minun äitini. Äitini alkoholismi ei häiritse minua, mutta minua häiritsee, että monen muun mielestä on väärin olla häiriintymättä äitinsä alkoholismista. Kaikki toiminta, mikä ajoittain helpottaa äitinä olemista on annettava anteeksi. On muistettava, ettei Freud koskaan ollut äiti.

Eikä varsinkaan 90-luvulla, jolloin kaikki äidit elivät rasvatonta elämään.

Et jaksanut enää katsoa, kun puhuin. Havahdutit. Minua on aina katsottu, ja tullaan aina katsomaan. Juuri siitä syystä, halusin viettää aikaa kanssasi, sinä et vaatinut mitään, et halunnut mitään, et toivonut mitään, kaipasit kaikkea ja olit taitava sanomaan että sinun on nyt lähdettävä. En koskaan ymmärtänyt, miksi minun oli lähdettävä, mutta lähdin silti aina.

Kumijuusto Polar 5% ja LÄTTA veivät äideiltä estrogeenin ja mielenterveyden. Opin jo seitsemänvuotiaana, että kaksi siivua pahanmakuista juustoa on parempi kuin yksi siivu hyvänmakuista. Kaksi siivua hyvänmakuista juustoa ei koskaan ole ollut vaihtoehto. Nautinto lihottaa, siis kaikenlainen nautinto, ja maailmassa kannattaa aina olla laiha. Kukaan ystäväistäni eivät tykkäneet juustosta. En tiedä tykkääkö juustosta, koska en syö sitä. Juusto pilaa pizzan.

Välillä lähdin jo ennen kuin sanoit, ja silloin jäin mahdollisesta sormituksesta paitsi. Toisaalta ehtisin töihin, mutta koska kukaan ei olettanut minun ehtivän töihin, jäin usein katselemaan naapurisi varjostimia. Naapurisi vieressä sijaitti valaisinliike, jonka ikkunassa oli liikaa varjostimia. En tiennyt mistä aloittaa, tai mille valaisimelle varata eniten aikaa. Naapurisi varjostimia oli sopivasti. Viritin ajastimen. Neljä kertaa kaksi minuuttia. Tiistaina kokeilin kolmea, mutta se tuntui väärältä. Yhdentoista minuutin ja kahdeksan minuutin myöhästymisen ero on merkittävä. Kerran tulin töihin ajoissa ja juhlistin tapahtumaa syömällä pakkasesta ra'an pullan. Voisilmä narskui suussa. Se muistutti rakenteeltaan syksyllä keittämäni sienikeittoa. Metsässä hortoilun jälkeen en jaksanut puhdistaa sieniä, kaadoin ne sellaisinaan keittoon, ja toivon positiivista bakteerikantaa suolistolleni. Mutta multa ei ollutkaan multaa, vaan pieniä kiviä. Keittoa ei kannattanut puraista lainkaan. Annoin limaisten sienten luiskahtaa suoraan suun onkalosta ohutsuoleen, kulkematta lähtöruudun kautta. Rihmastot pehmenivät paksusuoleessa, mutta pienet kivet poistuivat elimistöstäni pieninä kivinä. Olisin ollut merkittävä, mikäli sappinesteeni olisikin sulattanut kivet magmaksi.

Kivet olivat irrottautuneet kalliosta, joka on yksi maapallon vanhinta maaperää, noin 300 000 vuotta vanhaa, eli noin 299 972 vuotta vanhempaa kuin minä, ja 299 970 vuotta vanhempaa kuin sinä.

Onneksi et pitänyt minua merkittävänä, etkä olisi pitänyt, mikäli olisin onteloisessa rakenteessani sulattanut kiveä mineraalilikuksi. Olisit keittänyt aamupuurosi, eli päivällisen, vedenkeittimessä. Olisit laittanut 20.30 uutislähetyksen pyörimään kuulokkeistasi taustalle,

joita olisit siirtänyt sentin verran taaemmas ja huomauttanut liian kovaan ääneen, että joku telkkarissa kuulostaa ihan sulta, mutta että se nielas kiven.

Nukahdin kasvitieteellisessä puutarhassa kyseiselle kalliolle. Herättyäni tunsin paineen tunnetta kurkussa. Soitin isoäidilleni, joka kertoi työstä, joka oli nukahtanut kalliolle, ja nielaissut käärmeen. Käärmeen ranka muistutti isoäitiäni helminauhasta röntgenkuvassa.

Sekä tyttö että käärme jäivät henkiin, varhaisaamun penetraatiosta huolimatta. Sinä et penetroi, et aamuisin, etkä iltaisin. Et ainakaan minua. Lukiessani viestejäsä 5.12, aavistan, että penetroit parasta ystävääsi, kun lähden töihin. Se ei oikeastaan haittaa minua, sillä en haluaisi lapsia kanssasi.

Tajusin vasta eilen, miten itsekeskeistä ja vallan sairasta onkaan omistaa koira. En enää osaa suhtautua isääni.

En usko eläinaktivisteihin, jotka omistavat koiran. Poikkeuksetta, eläinaktivistit omistavat koiran, ja sitten he sanovat, ettei eläimiä voi omistaa. Että eläimillä on vapaa tahto. Kyseiset aktivistit eivät ymmärrä ehdollistamisesta mitään, elleivät he sitten virallisesti ole aloittaneet BDSM-suhdetta koiransa kanssa, jolloin he ainakin paperilla ymmärtävät ehdollistamisesta kaiken. Tämähän ei olisi ongelmallista, mikäli aktivismiin ei olisi sisään kirjattuna kaikenlaisten sopimusten kyseenalaistaminen sekä loputon muutoksen vaatiminen. Olen huolissani kaikista Helsingin koirista, varsinkin Vallillassa asustavista koirista, koska näen heitä päivittäin ja he kulkevat aina hihnoissa ja nahkaremmeissä eivätkä näytä lainkaan onnellisilta paitsi silloin kun haistavat paskan tai näkevät lokin. Ulosteen haistattelu ja lokinmetsästys eivät ole terveitä harrastuksia, ei edes alistuneille yksilöille.

Kerran tarjosit minulle puuroa. Olit keittänyt veden valmiiksi. En osannut syödä. Nieluni ei tiennyt, miten toimia. En varmana ollut niellaissut käärmettä tai mitään muutakaan fallostaa muodoltaan muistuttavaa. Itseasiassa en ollut niellaissut mitään (paitsi tarvittaessa omaa sylkeäni) niin pitkään aikaan, että nielun toiminta oli lupaa kysymättä siirtynyt horrostilaan. Heilutit lusikkaa näytönsäästäjän loisteessa. Lusikka kimpoili ees taas hiiren lailla. En saanut suutani auki. Laiva tulee lastattuna. Huuleni olivat kasvaneet yhteen, ja kuului hirveä meteli, kun lopulta reväytin ylä- ja alahuulen irti toisistaan. Heräsin suun ammotuksesta, kuin laukauksesta. Karjaisin, etten halua.

Lusikka ei enää heilunut sinusta irrallisena. Sinä pitkulainen heiluit kuin muovinen tuulimies zoolandian portin vieressä kesällä 01. Heiluit kai jonkin musiikin tahtiin. Otit niskastani kiinni ja työnsit lusikan syvälle nieluuni. Osasin sittenkin syödä.

Katson koiranomistajia vieroksuen. He ovat yksinäisiä. Surullinen kohtalo koiralla, ja etenkin omistajalla. Alistettu köytetään käteen ja alistava menettää elämäntarkoituksensa, mikäli tuo köytetty ei enää haluaisikaan kulkea hihnassa tai vastaavanlaisessa rajoittavassa tekijässä. Alistettu odottaa. Alistettu kaipaa palkintoa; herkkua, luuta tai orgasmia. Alistava kaipaa alistettua. Hän nauttii fiktiivisestä vallastaan. Alistetun ei tarvitse tehdä päätöksiä. Hän nauttii vapaudesta. Todellisuudessa kumpikin osapuoli tietää, että alisteinen päättää kaiken suostumalla ja voisi päättää kaiken suostumatta. Hauras asetelma. Koira on ennen kaikkea eläin. Itsetyydytystarkoituksessahan sellaisia hankitaan. Ainakin itse olen ajatellut hankkia koiran löytääkseni pysyvän, sisäisen rauhan. Koiran kuolema on omistajuuden multihuipentuma. Omistaja järjestää surujuhlat lähinnä itselleen ja oman valta-asemansa menetykselle.

Koiriin kohdistuu myös turhanpäiväistä ihalua useankin eri ruumiintoiminnan kohdalla. Pavlov ja muut yksinäiset kiihtyvät koirien taidoista erittäen sylkeä. Todelliset syljenerittämisen ammattilaiset ovat tietenkin lehmät, ja minä. Viimeksi eilen, katsoin youtubesta 🐮 **Cows Eating Grass Sounds** 🐱 | 🕒 **10 Hours** | 🎧 **For Calm, Relaxation** | **ASMR** | **Dog TV** | **Bonus Facts** **videon**. Jo pelkästään lehmien katsominen edistää syljentuotantoa nieluussani. Kun imitoin lehmiä, sylkeä erittyy valtavat määrät. Kastelen rappukäytävän Peikonlehden ravintorikkaalla limallani ja näin hän kukoistaa läpi talven.

Kirjottaisin siitä, miten tärkeää on viettää aikaa ylösalaisin. Roikottaa ja retkahtaa.

Kun hyväksyin yhtenäisyyteeni salaattijuustoon, kaikki muuttui. Salaattijuusto on juuston alalaji, joka syntyi kaikista halvimmista ja hunoimmista fetajuustoista. Niistä fetajuustoista, jotka aiheuttivat lähinnä pettymystä. Itseasiassa tämä suolanen ja rasvainen kimpale ja sen epämiellyttävä koostumus aiheuttivat kansainvälisesti niin suurta pettymystä, että sen nimittäminen fetajuustoksi kiellettiin jopa EU:n lainsäädännössä. Ottaen huomioon, että esimerkiksi kansanmurha edelleen on sallittua, tämä on salaattijuustolta merkittävä saavutus. Tänä päivänä salaattijuusto on vakiintunut osaksi juustovalikoimaa. Maidon lailla tetrapurkkiin pakattu tuttu tuote, on monen suomalaisen mielestä parempi kuin moni muu arkijuusto, kuten esimerkiksi kermajuusto tai sulatejuusto. Ostin eilen ”Salaattijuusto Bowlin” ja olin erittäin tyytyväinen tuotteeseen.

Söin Bowlin rauhassa inva-vessassa. En vielä tiedä, saanko käyttää sitä. Valmistelen itselleni aina etukäteen syyn (Bowlin syömisen lisäksi) käydä siellä. Siltä varalta, että joku kysyisi. Useimmiten olen raskaana ja kun minulla on kuukautiset minulla on erittäin runsaat kuukautiset.

Rumin tatuointisi on valunut solisluusta kuoppaan ja yritän koko yön silittää Bowien naamaa takaisin paikalleen. Ensin leuka, sitten oikea poski, sitten vasen, sitten otsa. Lisään painetta, sormenpäätä polttaa, ja sitten, aamu

Vuoden ensimmäinen päivä on turhake. Ystäväsi on mukavempaa seuraa kuin sinä. Hän kysyy, haluanko kahvia, ja kertoo sitten, että on menossa perintömökille. Sinä nukut. Haen sinulle kahvin kaupasta. Kaupastasi saa ylellisestä sijainnistaan huolimatta Helsingin halvinta ja pahinta kahvia. Neljätoistavuotiaana olin amerikkalaisen jäätelökonseptin kioskissa töissä ja ainoa kollegani oli barista. Kahvinkeiton ammattilainen. En saanut olla töissä ilman häntä, vaikka satoi. Hän sai olla töissä ilman minua, vaikka paistoi. Pohjoisesplanadilla satoi ja satoi ja me joimme kahvia. Se oli ensimmäinen riippuvuuteni. En edelleenkään juo juhlamokkaa enkä cortadoja, koska ne ovat nössöille.

jos kävisin luonasi, sylkisin hunajapurkkiin ja sekoittaisin 11 kierrosta vastapäivään. asettaisin paistinlastasi poikittain vetolaatikkoon ja leikkaisin hiuksiani pakastimeen. varastaisin sormuksen ja kaurahiutaleet ja maalaisin sydämen seinään. et huomaisi, että kävin kylässä. et huomannut minua, paitsi silloin, kun sanoin, että särjit sydämeni. silloin sanoit, että meidän pitää puhua. aamulla pyysit minua puhumaan, koska olen sinä parempi. se ei pidä paikkaansa. et sano juuri mitään, ja kun sanot, valehtelet. mutta painotat ja venytät sanoja taidokkaasti, niin että ne ensin sattuvat ja sitten lohduttavat. haluan kuulla sanojasi loputtomiin. ja sitten paljastaisin, että kenenkään suuteleminen ole yhtä varovaista ja pelokasta, kuin sinun suuteleminen. pyytäisin, että valuttaisit sylkeä suuhuni, yks kaksi kolme neljä pisaraa, toinen toistaan hitaammin ja sitkeämmin. makaisin liikahtamatta allasi, suu auki odottaen

makaisin, väsyneempänä kuin koskaan, tilassa, jossa en ymmärrä enää mistään mitään. lyöntisi herättää, yks kaksi kolme neljä

silmät auki, suuresti. ajovaloissa, ajattelen sinua aina, aina kun ajattelen ajovaloissa. joskus kosketit, leukaa. ensin hellästi ja sitten liian lujaa. auki. pää, olkapää, peppu, silmät, korvat, silmät, pillu.

kertoisin, miten helpottunut olen siitä, että vauva, joka sinulle on tulossa, ei ole minun vauvani. ja että koti, jossa asut, ei ole minun kotini. tiedämme kumpikin, että tulisin käymään, jos soittaisit. siksi et soita. siksikään, et soita.

Söin ystävälleni määräämää lääkettä ja päässä hiljeni. Ystäväni on ajan ja- tilan maisteri, ja hänen lääkkeensä tyhjensivät pääni. Kelluin, nautin. Luin kaksitoista artikkelia yhdessä illassa. Söin kun oli nälkä, söin mitä sattui. En ajatellut, mikä milloinkin sattui. Istuin tuolilla, ja tein töitä. Jaloissa ei sihissyt, ei pistellyt, en sätkinyt. En ole koskaan aiemmin ollut addikti, mutta mielellään lukisin kirjan päivässä jatkossakin.

Kirjoittaisin riippuvuudestani Mynthonin Sitruuna Hunaja pastilleihin ja 12 askeleen hoitosuunnitelmastani, johon sisältyy kaikki aiemmat rakastajani, sekä isoisäni Volvon nahkapenkki.

Kaikki vammat eivät oireilustaan huolimatta ole fyysisiä. Erään tukholmalaisen gynekologin mukaan kärsin kerran psyykkisestä munuaistulehduksesta. Ilmeisestä vaurioituneesta psyykestäni huolimatta sain kuitenkin suonensisäistä lääkitystä. Eräs toinen henkilö, jota kerran tapailin, mutta jota en koskaan suudellut, kärsii emotionaalisesta polvivammasta. Pidän hänestä paljon. Hän kysyy vieläkin minulta välillä kuntosalin aukioloaikoja. Polven oireilun juurisyyinä ei ollut lihasepätasapaino, tai rasitus, vaan moraalit. Aina kun hän toimi moraalittomasti, polvea särki. Polvi ei koskaan särkenyt seurassani.

Lumpiosi sinkoilevat sijoiltaan matkalla bussipysäkille ja kirjastoon. Myöhästymme poikkeuksesta, koska et saa polviasia kuriin. Polvet ovat väärinymmärrettyjä, aggression kohteita. Polvet yrittävät parhaansa. Nilkat sekoilevat. Lonkat jumittavat. Mutta polvet, polvet kuljettavat meidät loskasta huolimatta metsän uumenista linnanjuhliin. Viimeksi kun nähtiin, lainasin sinulle omalla kortillani kokoelman sotarunoja. Sinulla oli vihdoin rumat hiukset ja ruttuinen naama.

Kirjoitan tarinan. Tarina vaatii ajan jäsentelyä. Hahmottamistaito valahti käsityksestäni ja käsistäni jo aikoja sitten. Soljun liejussa. Tämä lieju ei kuulu minulle, tämä lieju on minulle ennaltamääritetty elinympäristö. Tilan- ja aikataiteen maisteri (Kuvataideakatemia 2022), kertoi, ettei aikaa voi viettää ilman tilaa. Että tila ja aika kulkevat aina käsi kädessä. Mutta *luonasi ei ole lainkaan tilaa, ja loputtomasti aikaa. Kun makaan sängyssäsi silmät suljettuina, ja manipuloin leposykkeeni niin matalaksi, ettei se häiritsisi untasi, aikaa on loputtomasti. Yöt ja päivät haalenevat ja minä makaan, ihan hiljaa, kunnes laitat vedenkeittimen päälle ja sanot että sinun on nyt aika lähteä ja silloin minä nousen ja otan seinästä vauhtia ja valun ovenraosta ulos. Käänän etuovesta takaoven ja onkin jo jokin toinen päivä.*

Kohta on kevät. Minua väsyttää suunnattomasti. Kevät tuo tullessaan kiiman, masennuksen ja manian. Näin Carlos väittää. Kevät alkaa haperoisella sulautumisella horrostilasta valoon. Keitän kahvia, keitän vettä, keitän etusormenpäätä mutta vain hetken

postiluukku kolisee

paistattelen kasvojani näytön valossa

neljästoista helmikuuta 5.12

kirjastosta viivästymismaksu 0,40 euroa

lähetän </3

ja luovutan,

vietän vielä neljä päivää liejussa

ja sitten, aamu